

Sygn. akt V CSK 376/15

POSTANOWIENIE

Dnia 12 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa P. [...] Sp. z o.o. w B.

przeciwko Gminie O.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 stycznia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 27 lutego 2015 r., sygn. akt VI Ga [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 1800 zł
(jeden tysiąc osiemset) tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w O. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w O. z dnia 26 września 2014 r., którym zasądzono na rzecz powoda kwotę 74 626,80 z ustawowymi odsetkami od dnia 29 listopada 2013 r. tytułem zwrotu połowy zapłaconej kary umownej, w ten sposób, że powództwo oddalił.

Powód w skardze kasacyjnej powołał obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazał przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Istnienie potrzeby wykładni przepisu prawa, budzącego poważne wątpliwości odniósł do art. 484 § 2 k.c. Podał, że przemawia za nią odmienna wykładnia dokonana przez Sądy obu

instancji. Opowiedział się za stanowiskiem przyjętym przez Sąd pierwszej instancji, za bezzasadne uznał uzależnianie miarkowania kary od zawinienia wykonawcy. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej wynika z zastosowania przez Sąd drugiej instancji interpretacji przepisów sprzecznej z przyjętą linią orzecniczą.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce. Do realizacji celu wyznaczonego temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia dochodzi przez spełnienie chociaż jednej z przesłanek objętych art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Z przesłanką istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości połączone zostało wymaganie wykazania, że określony przepis prawa, mimo wyłonienia się takiej konieczności nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane wątpliwości, w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2020, nr 12, poz. 151; z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z dnia 11 stycznia 2008r., I UK 283/07; z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.; z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09, niepubl.). Nie chodzi zatem o rozbieżność w wykładni prawa, w podanym rozumieniu, między sądami w tej samej sprawie. Podane we wniosku wątpliwości na tle podejmującego objęte nim kwestie orzecznictwa Sądu Najwyższego nie dają podstaw do uznania, że zachodzi powołana przyczyna w odniesieniu do art. 484 § 2 k.c., a w istocie chodzi o wątpliwości związane ze stosowaniem tego przepisu. Uregulowanie to było przedmiotem interpretacji w wielu orzeczeniach Sądu Najwyższego, które wypracowały zasadnicze kryteria

jego wykładni. Skarżący nie przedstawił argumentów przemawiających za koniecznością zmiany wyrażanego stanowiska. Odwołał się jedynie do niektórych elementów motywacji Sądu Okręgowego. Nie było podstaw do uznania, że rzeczywiście chodzi o wykładnię mającą generalny i abstrakcyjny wymiar. Sposób przedstawienia tej przyczyny przedsądu wskazuje na oczekiwanie przeprowadzenia kontroli prawidłowości zaskarżonego rozstrzygnięcia, co nie zostało nią objęte. Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do konkluzji, że skarżący nie przytoczył argumentów, świadczących o występowaniu przyczyny objętej art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to zasadność widoczna od razu, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy wywodów zamieszczonych w skardze, wskazująca, że zaskarżone orzeczenie nie powinno się ostać. Doszło bowiem do kwalifikowanego, czyli oczywistego naruszenia prawa, którego skutkiem było wydanie przez Sąd drugiej instancji orzeczenia oczywiście wadliwego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; z dnia 23 listopada 2010 r., III UK 10/11, niepubl.). Nie jest możliwe jednoczesne wykazywanie, że w sprawie zachodzi potrzeba wykładni określonych przepisów prawa i oparcie skargi na naruszeniu tych przepisów, wskazującym na to, że jest ona oczywiście uzasadniona. Albo jest tak, że wykładnia danych przepisów jest prosta oraz utrwalona, w związku z tym ich naruszenie jest oczywiste, albo tak, że wykładnia ta rodzi rozbieżność, wobec czego naruszenie przepisów nie może być oczywiste. Żądanie skarżącego nie odpowiada wymaganiom stawianym tej przyczynie. Zestawienie wniosku i jego uzasadnienia z dopuszczalnymi podstawami skargi kasacyjnej oraz motywami zaskarżonego wyroku nie daje podstaw prowadzących do oceny, iż kwestionowane orzeczenie stanowi konsekwencję jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa, jak też, że zachodzi potrzeba rozpoznania skargi kasacyjnej.

W postępowaniu przed Sądem Okręgowym nie doszło do nieważności postępowania, której Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

I.n